

Robert Șerban

Oameni în trening

povestiri

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © iStockphoto.com/gruizza

Foto autor: Ariana Vulpe

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ȘERBAN, ROBERT

Oameni în trening / Robert Șerban. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8742-8

821.135.1

Printed in ROMANIA

POLIROM

2021

Cuprins

Înapoi în țară	5
Lili	8
Alunecarea	12
Ghinionul dracului	14
Ce țărancă, frate!.	17
Lătratul furios al unui câine.	19
Buchetul de nemuritoare.	22
Dragul tatii	24
Altă viață!.	33
Naufragiul din centrul orașului	36
Ramon sinucigașul	38
Școlărița	45
Frica și hoțul	47
Coroana cu flori	49
Cea care stă întotdeauna	51
În mijlocul câmpului.	53
Locul nefiresc al inimii	59
Lozul cel mic	62
Ghimbir-ghimbir.	66
Niciodată nu!	69
O altă lucrare de artă	75
Ca din tun	79

Buburuza	87
<i>No smoking</i>	92
Schimbarea	97
Balegă proaspătă	99
Flagrant	106
Superman	119
Risc ridicat	123
Foarte aproape, lumânarea	126
Caz special	132
Întâmplare de nepovestit	134
Rețeaua deasă de fire	136
A-ju-tor!	155
Motive de mâncărime	159
Inevitabila demență	161
Chiar nu contează	165
Probleme de arhitectură	169
Zale sudate una de alta	175
Gaura din ciorap și pofta de gol	178
Paciente noi	182
Pasagera din stația de autobuz	186
Așa o minune	190
Prețul lui Fery	193
Injectii cu xilină	195
Întocmai ca un elefant	200

au apărut:

Lucia Dărămuș – *Convotul mieilor*
 Ohara Donovetsky – *Casting pentru ursitoare*
 Andrei Dósa – *Ierbar*
 Dan Miron – *Ascultă muzica. O fugă*
 Dorina Rusu – *Râsul*
 Radu Părpăuță – *Rămas-bun*
 Tudor Ganea – *Porci*
 Kocsis Francisko – *Un roman într-o gară mică*
 Mihai Buzea – *Jimmy*
 Cezar Amariei – *Zilele noastre mărunte*
 Ioana Scoruş – *Freud Museum*
 Adrian G. Romila – *Apocalipsis*
 Andrei Crăciun – *Și fericirea era obligatorie*
 Alina Nelega – *ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat*
 Sebastian Lăzăroiu – *Zilele lui MM*
 Diana Bădica – *Părinți*
 Carmen Firan – *În apele facerii*
 Cristian Fulaș – *După plâns*
 Vlad Drăgoi – *Mica mea inimă de om singuratic*
 Tudor Ganea – *8*
 Mariana Gorczyca – *Dincoace și dincolo de tunel. 1945*
 Dan Coman – *aceste lucruri care nu se vor schimba niciodată*
 Cezar Paul-Bădescu – *Frica de umbra mea*
 Iulian Bocai – *Constantin*
 Maria Manolescu – *Vânători-culegători*
 Dan Ciupureanu – *Biroul de întrebări Ridicole*
 Mihai Buzea – *Recrutorii*
 Lavinia Braniște – *Sonia ridică mâna*
 Mihai Radu – *Contaminare*
 Ionuț Chiva – *Kids are not OK*
 Alexandru Potcoavă – *Viața și întoarcerea unui Halle*
 Veronica D. Niculescu – *Toți copiii librăresei*
 Marius Albert Neguț – *Cerberus*
 Cătălin Partenie – *Vizuina de Aur*
 Eugen Cadaru – *Cișmigienii*
 Moni Stănilă – *Țipă cât poți*

Înapoi în țară

N-am vrut să mă mai întorc niciodată în țară. Am plecat imediat după mineriadă, în '90, și am jurat că nu mai vin înapoi. Iar timp de 25 de ani n-am făcut-o. După ce m-am instalat în Canada și mi-am aranjat apele, i-am chemat pe ai mei să se mute lângă mine, în Ontario. N-au vrut, iar rugămințile și argumentele mele s-au lovit de mama și de tata ca de doi pereți.

M-am întors în 2015 doar fiindcă taică-meu făcuse cancer. Am insistat să vină în Canada, să mergem la specialiști, la clinici serioase, să nu stăm la mâna sistemului din România. Nimic! Că el vrea să moară în casa lui, nu în avion sau cine mai știe prin ce spital din străinătate, că nu trebuie să fac atâta drum ca să-l văd, se descurcă și singuri, că nu e grav, că știe și el niște doctori buni. Clar, trebuia să aflu exact despre ce era vorba, să vorbesc eu cu medicii, cu mama, să văd ce puteam face și cum să-l ajut.

De la Budapesta, unde am aterizat, am închiriat o mașină puternică, un Range, ca să nu mă trezesc

cu surprize pe drumurile românești. De la unguri am mers pe autostradă – și nu-mi venea să cred! – până undeva după orașul Lugoj, prin Banat. Apoi am intrat pe o șosea regională sau așa ceva, nu grozavă, dar nici atât de rea cum mă așteptam.

Aproape de ieșirea din prima localitate de pe acel drum, dintr-o stație de autobuz mi-a făcut semn cu mâna o doamnă. N-aveam viteză, am oprit. Mi-a zâmbit în semn de mulțumire și a urcat.

— Vă deranjează? și-am arătat spre radio.

— Dimpotrivă.

Drumul era splendid, șerpuia printre dealuri, trecea prin păduri și prin sate ce păreau înstărite. Oamenii aveau animale prin curți, unii și tractoare, remorci, toate casele – antene parabolice.

— S-a schimbat România, am remarcat cu voce tare.

Femeia și-a întors puțin capul spre mine: n-avea chef de conversație, părea îngândurată. Am dat mai încet radioul și am continuat să trag cu ochiul la peisaj. Aveam tot felul de revelații, mă încercau sentimente contradictorii: eram, în fond, acasă, dar nu recunoșteam casa. Îmi plăcea tot ce vedeam, dar aș fi preferat să nu fiu acolo. Siguranța pe care o simțeam venea, mai degrabă, din faptul că mașina era tare și înghițea, pe nesimțite, kilometru după kilometru. Mi-era bine, dar un bine la care aș fi renunțat dacă ar fi fost posibil. La un moment dat, femeia m-a întrebat:

— Mai mergem?

— O, sorry! Am uitat să întreb: unde să...?

— Oriunde. Nu-s eu șeful.

— Dar nici eu nu sunt șef. Vă las unde doriți.

— Păi, și cum, mă lași așa?

— Cum adică?

— Păi, de ce m-ai luat?

— Cum de ce v-am luat?

— Am urcat degeaba?

— Degeaba?! Ați făcut semn să opresc...

— Și ce semn să fi făcut?

— Cum ce semn?

— Domne, ești prost sau te prefaci?

Lili

Dacă aștepti tramvaiul 8 în stația de lângă Abator și începe să plouă violent, te vei adăposti în singura scară a blocului din fața stației. Înainte de a intra acolo, treci pe sub bolta de vie. E ca un tunel, iar când vine tramvaiul, ai impresia că a ajuns instantaneu, ca un tren japonez.

Dacă ești în casa scării când a oprit și nu alergi, îl pierzi. Dar tramvaiul 8 vine rar. Mai ales sâmbăta și duminica. Mai ușor vine ploaia. Ca asta, cu fulgere și tunete, cu stropi cât unghia. Nu se vede tramvaiul. Întorci capul și te uiți la geamul din stânga de la parter. Acolo stă Lili. Nu a ieșit la fereastră să vadă ploaia. De obicei e acolo. Ți se pare că se mișcă perdeaua. Plouă rău. Intri și tu în scara blocului, altfel te faci flească. Te uiți la pereți. La lista locatarilor. Lili stă la apartamentul 2. O cheamă Darie. E cea mai frumoasă brunetă pe care ai văzut-o. O știi de când era fetișcană. Acum e în ultimul an de liceu. E aproape femeie.

E plin de bălți și de frunze de vie care seamănă cu gelatina pentru prăjituri. O grasă se uită în

poșetă. Privești și tu, discret, și îți vine să râzi la gândul că ai să vezi cine știe ce. Femeia își scoate pachetul de țigări și bricheta. O grasă cu țigara în gură. Fulgeră. Bătrâna cu batic negru se uită pierdută la fumătoare. Are ochi mari și buni. Lăcrimoși. Poate din cauza fumului.

Se aude tramvaiul. Grasa mai trage o dată din Vogue și dă să iasă din scară. Bătrâna s-a trezit din reverie și își ridică plasa de rafie pe care o lăsase jos, sprijinită de perete. Plouă groaznic. E tramvaiul 8. Le lași pe femei să treacă prin tunelul verde și te pregătești ca din 14-16 pași să ajungi la tramvai. Îți lași greutatea corpului pe piciorul stâng, ridici ușor călcâiul celui drept, dar drumul nu e liber.

Prin tunel aleargă Lili. Probabil a venit cu tramvaiul. E udă leoarcă, are tricoul lipit de corp, părul negru, lucios. S-au închis ușile. Urmează stația Olimpia. Lili intră în casa scării, se scutură ca un cocker, stropește. E frumoasă. Se uită la tine și în același timp caută cu degetele în cutia poștală. Așteaptă scrisori? Are vreun iubit? Se dă un pas în spate și privește în cutie cu un ochi. S-a aplecat la 45 de grade, fără să-și îndoaie genunchii. Simte că te uiți. Femeile simt când sunt privite. Și grasa a știut că o privește bătrânica.

Lili se bosumflă. Caută în poșeta puțin mai mare decât un portofel. Scoate cheile, o alege pe cea mică și deschide lacătul. Nu e nimic în cutie.

— Lunea nu vine poșta, îi spui.

— Aștept factura de la telefon, răspunde și închide lacătul.

— Telefonul vine în jur de 15. Astăzi e în 4.

— A, da... Căutați pe cineva?

— Nu, aștept tramvaiul.

— De ce nu ați urcat în ăla?

— Nu pot să alerg, mi-am luxat glezna, minți tu.

Lili îți privește picioarele.

— La stângul sau la dreptul?

— La dreptul.

— Am un unguent foarte bun. Eu fac volei și o pătesc destul de des. Dar unguentul ăsta e extraordinar. Stau aici, haideți până la mine.

— Înghiți. Ți se zbate pleoapa. Lili deschide ușa apartamentului 2 și intră prima. Îi miroși părul.

— Nu vă descălțați. Nu, vă rog. Stați aici, pe fotoliu. Sau pe canapea.

Sufrageria e simplă, cu covor persan, cu pahare și balerine în vitrina unei mobile. Un peisaj cu ramă aurie pe peretele din stânga.

— Mă schimb și vin imediat. Dați drumul la televizor, dacă vreți.

Te uiți după telecomandă. Nu o vezi. Chiar ți se zbate pleoapa. Observi o pată pe tavan. Se aude apa de la baie. Sau de la bucătărie. Scârțâie ușile de la un șifonier. Mai scârțâie o dată.

— Asta-i alifia. E ungurească.

Lili are pe ea o rochiță alb-albastră. S-a așezat în genunchi, în fața ta. Desface tubul, strânge puțin de el și o cremă gălbuie scoate capul. Lili te privește.

— Nu vă încordați. Întindeți puțin piciorul.

Îți atinge glezna cu arătătorul. Apoi și cu degetul mijlociu. Apasă ușor și masează în spirală. Mâna dreaptă și-a așezat-o pe piciorul tău stâng. Obrazul ei îți atinge genunchiul. Respiri pe gură. Ai buzele uscate și depărtate una de alta. Respiri cu tot corpul. Palma dreaptă a fetei urcă pe piciorul tău, pe abdomen, se desface în cinci degete și îți cuprinde tandră unul dintre sâni.

Alunecarea

— De ce vă este cel mai frică? l-a întrebat, la final, femeia care părea șefa celorlalți patru membri din comisie.

A răspuns fără să clipească:

— De ridicol.

I s-a mulțumit și a fost poftit să iasă din încăpere.

După cinci zile, a fost sunat și felicitat: era angajat. Răspunsese fără bâlbe la toate întrebările, dar bănuia că ultima replică fusese cea care cântărise decisiv. De fapt, asta era realitatea: de când se știa, se ferise continuu de ridicol. Era permanent în alertă, atent la cum se îmbracă, ce vorbește, cum merge pe stradă, ce gesturi face, cum stă pe scaun, ce mimică abordează, unde-și ține mâinile. Nu-și pierde niciodată controlul. Poate doar în somn. Poate nici în somn.

Amanta lui, Lidia, lucra ca scenograf la teatru. Apartamentul ei, în care se întâlneau, era locul unde el se simțea mai bine ca oriunde. Asta pentru că acolo totul era simplu și frumos, doar trei culori – verde, albastru și portocaliu –, puțină mobilă, puține

obiecte, o vrajă aparte. Dar și pentru că Lidia, obișnuită cu actorii care, precum iubitul ei, aveau ceva teatral și în viața de zi cu zi, nu doar pe scenă, era un spectator discret.

Atunci când a auzit hurducăiala din baie și zgomotul ce părea iscat de ceva care picase pe gresie, ea s-a apropiat încet și a tras cu urechea. Când gemetele au devenit evidente, a deschis repede ușa și a țipat ca niciodată: iubitul îi era căzut pe jos, gol, cu un picior pe marginea căzii, cu celălalt răsucit sub el, cu o mână inertă și cu fața plină de sânge. Încerca să se ridice, dar și să spună ceva.

În timp ce forma 112 tremurând toată, Lidia l-a auzit îngăimând:

— Nu suna, arăt caraghios așa, sunt ridicol, nu suna. Te rog, te rog!

Ghinionul dracului

Era a patra oară când îl vizita săptămâna asta. A patra noapte. Nu mai avea nicio îndoială: taică-su era strigoi. Îi spusese fără să clipească și lui unchiu-su, dar ăla a dat din mână și a zis:

— Fugi, bă, d-aci.

I-a spus și lu' a bătrână, iar femeia și-a făcut cruce. Pe ea n-o bântuise Grigore, n-auzise nimic prin casă, nici scârțâit de uși, nici pași, nici hainele nu căzuseră din cuier. Dar asta nu însemna că fiu-su nu putea fi strigoi. Ba putea, că prea de multe ori i se arătase lu' ăl' mic. I-a spus nepotului ce să facă: să ia țărușul cel mare cu care priponesc calul, un ciocan, să meargă noaptea în cimitir și la 12 fix să bată țărușul în mormânt. Nu trebuia să-l dezgroape pe Grigore, săracu', nu trebuia să-l scoată din sicriu.

— Dar are efect, dacă tata e la doi metri sub pământ? a întrebat bântuitul.

— Da: e ca și cum l-ai fixa cu țărușul în pământ, ca să nu mai iasă în veci de acolo. Așa se face, i-a murmurat bunică-sa.

Ar fi chemat un prieten cu el, dar cui să-i spui că mergi în cimitir ca să omori un strigoi? Și nu pe oricine, ci pe tac-tu! S-a hotărât să facă asta singur, luni noaptea. După ce a pus într-un sac de rafie țărușul și ciocanul, a luat pe el mantaua groasă, soldățească, a băgat în buzunar o lanternă și a pornit. N-avusese noroc de lună, era beznă. Și stătea să ningă. Se simțea asta prin întuneric. Prima ninsoare din iarnă. Ar fi trebuit să mai ia pe cineva cu el. Trebuia să caute, trebuia să mai aștepte. Îi era frică.

Amers repede și a ajuns transpirat în cimitir. S-a uitat atent, atât cât a putut să vadă: mormântul lui taică-su părea neumblat. Și-a făcut o cruce, a pus lanternă jos, a scos țărușul și ciocanul din sac, s-a lăsat ciuci și a căutat atent locul pe unde ar fi trebuit să fie inima mortului. Când l-a găsit, a fixat țărușul, l-a strâns bine în pumn, a ridicat ciocanul, a zis „Doamne-ajută!“ și a lovit. A mai dat o dată și încă o dată și încă o dată. Fierul a intrat tot. Cam o jumătate de metru.

A vrut să se ridice în picioare. N-a putut. A mai încercat. Nimic. Strigoiul îl prinsese de manta și nu-i mai dădea drumul. A urlat îngrozit, s-a smucit ca să scape, dar ta-su îl ținea strâns și chiar îl trăgea spre el, în pământ. A mai urlat o dată.

L-au găsit mort a doua zi, pe la 9 dimineața. Avea părul complet alb.

— De la frică, a spus polițistul.